

disse forskellige Klasser, maa man ogsaa stille ny Fordringer til Kommunerne med Hensyn til Anstaltens Indretning. Det kan jo ikke gaa an at lade Fangerne færdes indbyrdes under saa forskellige Vilkaar; der maatte særegne Afdelinger til for hver Klasse, hvilket vilde medføre ikke ubetydelige Byggeforanstaltninger. Jeg kan lige saa lidt tilraade det af det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (H. Jensen) stillede Underændringsforslag. Jeg indser ikke, hvorledes man kan forsvare at gaa til at indføre en Regel, som i Realiteten siger: Første Gang skulle I finde Eder i disse Opsætsigheder og være indskrænkede til de utilstrækkelige Midler, som Fattigloven indeholder; I skulle lade det passere, lukke Øjnene til og erkende Eder magtesløse, og først anden Gang skulle I have Adgang til at ramme de paa-gældende med en følelig Straf, der kan bringe dem til Fornuft. Jeg forstaar ikke denne Betragtning, der fører til, at Statens offentlige Myndigheder skulle erklære sig magtesløse første Gang og først være i Stand til at anvende de fornødne Midler anden Gang. Jeg vil derfor tillade mig at fraraade de stillede Ændringsforslag med Undtagelse af det første, som jeg ikke har noget imod.

A. Christensen: Vi fik nu at høre af den højtærede Minister, at der var en Uoverensstemmelse imellem Magistratens Forlangende og den Konklusion, der havde sat sit Spør i nærværende Lovforslag, og det er for saa vidt godt. Derimod fik jeg ikke noget at høre om, hvorvidt den højtærede Minister vilde sætte Folketinget i Kundskab om Magistratens Indstilling, hvilket i høj Grad vilde interessere mig, da man ikke kan have nogen bestemt Mening om en Sag i alle dens Detailler, naar man ikke kender de Forudsætninger og Forarbejder, der ligge til Grund. Den højtærede Minister udtalte, at Magistratens Indstilling konkluderede i en saa inhuman Forholdsregel, at han ikke vilde gaa med dertil; det skulde være en staaende Arrest, som kunde tvinge Fangerne til at arbejde. Jeg kender ikke dette Forslags Enkeltheder, saa maatte jeg først have Magistratens Skrivelse at se; men saa vidt jeg kender Bestemmelserne om staaende Arrest i Tvangsarbejdsanstalterne, bestaar den udelukkende i, at en Mand, der uden gyldig Grund nægter at arbejde, kan sættes ind i et snævert Rum, hvor han maa staa op og ikke kan læne sig og ikke sætte sig, og hvor han maa staa saa længe, til han vil

arbejde; men i samme Øjeblik han trykker paa en Knap eller ringer i en Klokke og siger, at nu vil han arbejde, kan han frit gaa ud til sit Arbejde. Det inhumane ved denne Foranstaltning er jo ganske bortfaldet ved, at Døren aabner sig, saa snart han vil. Det er en Slags Skammekrog ligesom den, vi anvende over for vore Børn. Kunne vi anvende den der, kan man ogsaa anvende en saadan lukket Skammekrog over for Tvangsarbejdere. I hvert Fald finder jeg, at der er nogen Logik i det, naar man spærre Folk inde for at lære dem eller tvinge dem til at arbejde, hvilket for mange Lediggængere og Løsgængere er et virksomt Straffemiddel. Thi det kan ikke nytte at gaa den af Ministeren foreslaaede Vej, ved mangelfuld Ernæring at berøve dem den til Arbejdet nødvendige Kraft og sætte dem ind i Lediggang for at æde Vand og Brød; det er ikke at tvinge dem til eller at lære dem at arbejde, det er en usund, risikabel og u hensigtsmæssig Maade at behandle Fangerne paa.

Den ærede Minister omtalte, at det ikke kunde gaa an at begrænse Loven til at gælde for Bøllerne. Man maatte ikke indføre en privilegeret Stand eller Klasse inden for Tvangsarbejdsanstalterne. Jeg skal da melde mig som Modstander af alle Klasseprivilegier, og hvis jeg saa et nyt dukke op inden for Strafanstalterne, vilde jeg betænke mig meget paa at indføre det. Men jeg kunde ikke faa det ud af den højtærede Ministers Udtalelser. Han troede at levere et Bevis for, at et saadant Privilegium kunde komme frem. Han beviste netop med sine egne Ord, at det ikke kunde ske. Naar disse Bøller komme ind, siger den højtærede Minister, og de vide, at de kunne ifalde disse frygtelig strenge Straffe, ville de afholde sig selv fra at begaa de Forseelser og Forbrydelser, der kunne medføre dem, men lokke andre til at gøre det og saa glæde sig over det opnaaede Resultat, idet de andre Løsgængere og Betlere ikke kunne faa den strenge Straf. Jeg vil da tillade mig at gøre den højtærede Minister opmærksom paa, hvad han ved meget bedre end jeg, at ifølge dansk Ret straffes Anstifteren af en begaaet Forbrydelse med ganske den samme Straf som Gerningsmanden, naar Forbrydelsen bliver udført. Hvis en Bølle spærres inde i en Tvangsarbejdsanstalt og der anstifter grov Uorden, Overfald eller dit eller dat, saa bliver han straffet efter denne Lov, selv om den indskrænkes til kun at gælde for Bøller, naar han er Anstifter af en Forbrydelse, der udføres ved andre Lemmer; det kan der